

ΑΠΟ ΤΗΝ ΣΩΗΝ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΠΩΝΤΛΑΙΡ

Ο Μπωντλαίρ και ο σπιτονοικοκύρης του. «Δέν κάμνω τίποτε. Άπλώς κέβα ξύλα και δέρνω τήν φιλενάδα μου !...» Τό κο-
στούμι...άλλά Γκαίτε ! Τά βάσανα τού ράφτη.Μπωντλαίρ και Μπαμβίλ. «Εφάγατε μυαλά μικρού παιδιού ;» Ο Μπωντλαίρ
με πράσινα μαλλιά ! Ο Μπωντλαίρ και ο πατριώης του. Είς τήν επαρχίαν. Περίπατο μ' έναν... κάβουρα !

Ο υπέρροχος ποιητής των «Ανθών του Κακού» ήπιζε από
τους πλέον ιδιοτρόπους και τους πλέον εκκεντρικούς ανθρώπους
της εποχής του. Πλείστα ανέκδοτα αναφέρονται περί αυτού, δει-
κνόντα την μανίαν του να τὰ βάζη μ' όλον τόν κόσμο. Έξ
αυτών άποσπασμεν χάριν των αναγνωστών μας τὰ κάτωθι :

Μιά μέρα στο Παρίσι ο νοικοκύρης ενός σπιτιού όπου έμενε
ο Μπωντλαίρ, τον βρήκε και του παρενόηθη ότι κάμνει στο δω-
μάτιό του τρομερό θόρυβο.

— Δέν έννωσ, τι θέλετε να πείτε, απάντησε μ' έναν τόνο εύγε-
νικόν ο ποιητής. Είς τὸ δωμάτιόν μου δέν κάμνω παρά ό,τι γί-
νεται στα δωμάτια όλων των καθώς πρέπει ανθρώπων.
— Με συγχωρείτε, παρετήρησε ο νοικοκύρης' έμεις άκούμε
έπιπλά να μετακινούνται, ποδοκτυπήματα, φωνές, όλες τις ώρες
της ημέρας και της νυκτός.

— Σας επαναλαμβάνω, επί τῷ λόγω της τιμής μου, έξηκο-
λούθησε ο Μπωντλαίρ, μ' έναν τόνο ξηρό πλέον, ότι τίποτε τὸ
έξαιρετικό δέν συμβαίνει στο δωμάτιό μου. Άπλως
κάβω κάποτε ξύλα και σέρνω καταγής από τὰ μαλ-
λιά τήν φιλενάδα μου. Άλλ' αυτά, κύριε, συμβαί-
νουν, όπως ξέρετε, σ' όλα τὰ σπιτιατοῦ κόσμου, και
δέν έχετε κανένα δικαίωμα να μου κάνετε παρατη-
ρήσεις !...

Ο Μπωντλαίρ εκάλισε κάποτε στο σπίτι του
έναν ράφτη. Ήθελε να φτιάξη ένα κοστούμι γα-
λάζιο, με κορυμιά μετάλλινα, όμοιο με τὸ περίφημο
κοστούμι που φορούσε στα νειάτα του ο Γκαίτε και
με τὸ όποιο έννε άπεικονισμένος στις γερμανικές
πίτες από πορσελάνη. Με τὸν ράφτη συνντήθη έ-
πανελημπμένως, άλλ' ο ποιητής δέν έμενε ποτέ εϋ-
χαριστιμένος. Πότε τὰ μανίκια δέν έσημαίζαν
άρκετὲς πτυχές, πότε ο γιακάς δέν ήτο άρκετὰ ύψηλός, πότε τὸ
σακάκι ήτο πολύ κοντό. Ο Μπωντλαίρ ήθελε να τὸν κινή ο
ράφτης έναν γιακά μέσα εἰς τὸν όποιο, τὰς θεσελλώδες ή-
μέρας, ναμπουρή να κρύβη τὸ κεφάλι του, όπως ο σαλιγκάρος
στο καυκί του. Έπί όκτώ ήμέρες ο ράφτης, άποδοκιμάζοντας ή
επινειδονιος τὸ ποικητό, τραβούσε χαραγματιές με τήν κιμωλία
στο μιλὲ κοστούμι. Τέλος, κατάρθωσαν να φθάσουν ο' ένα ά-
ποτέλεσμα σχεδόν ιννολοποικικό. Ο Μπωντλαίρ εφώρσε τὸ

— Μπόλι της Άχρίδας, Κάτι μύλα, Μπει... άόδοση. Έκανε με-
τρῶνε μόνο οι Πασσάδες.
— Καλά ήμα γείνον, να υοῦ φέρος άπό στο Σαράγι.
Τετάρτου, τρι-έχτασε, κυτάρθηκε στον καθύ...
ρικὰ βήματα και κατόπιν σιγερφόμενος προς τὸν ράφτη, τὸ εἶπε
μ' ένα ύφος γλυκὸ και άφελές :
— Κάνετε μου δώδεκα κοστούμια οάν κι' αυτό, παρακαλώ...
Θά οας τὰ πληρώσω όταν εδκολυνθῶ !...
Άν ο ράφτης έπαθε συγκοπήν καρδιάς άκούσας τήν παραγ-
γελίαν δέν γνωρίζομεν, οὔτε και ή ιστορία τὸ αναφέρει...

Ένας από τους στενούς φίλους τὸ
Μπωντλαίρ ήτο και ο ποιητής Θεόδωρος
Μπαμβίλλ. Μιά μέρα που συνντήθησαν,
άφου συνμιλήσαν ολίγο, ο Μπωντλαίρ λέ-
γει εξαφνα τὸ Μπαμβίλλ :
— Δέν μου λές, αγαπητέ μου, δέν θα
σοῦ ήτο εδχάρσιο να κινής ένα μαντίο
μαζί μου ;
— Μα πῶς, φίλε μου, εύχαρίστως, έ-
σπευσε ν' απαντήση ο αγαθός Μπαμβίλλ.
Και εἰσῆλθε άποφασιστικά μαζί με τὸν
Μπωντλαίρ στο πρώτο κατάστημα λουτρῶν
που εδρῆθη εἰ νός των, και εζήτησε ένα
δωμάτιο με δυο μπανιέρες. Όταν εμπαήκαν
και οι δυο στο χλιαρό νερό, ο Μπωντλαίρ
με ένα ύφος γλυκύτατα οατανικόν, εἶπε
στον Μπαμβίλλ :
— Τώρα που εἶσαι άνυπεράσπιστος,
αγαπητέ μου συνάδελφε, θα σοῦ διαβάσω
μιά... πεντάπρακτη τραγωδία...

Μιά φορὰ ο' ένα παρισινὸ ρεστοράν,
κατάμεστο από κόσμο, ο Μπωντλαίρ, Λαμ-
βάνων ύφος διπνηματικόν, ήχησε να λέγη
μεγαλοφώνως στον συνδαιτημόνα του για
να τὸν άκούνε :
— Άφού, που λές, εσοκότωση τὸν δυο-
τυχή μου πατέρα !...
Έννοείται ότι κάθε άλλο παρά πατρο-
κτονίαν εἶχε διαπράξει ο ποιητής.
Κάποτε άλλο τε, μέσα ο' ένα ρεστοράν

πάλιν, άπνύθουνε τήν εζής έρώτησι, ο' έναν έντιμο άνώτερον
δημόσιον υπάλληλο ο όποιος εἶχε τήν τιμήν να συντρώγη με τὸν
ένδοξο ποιητή :

— Δέν μου λετε οās παρακαλώ, εφάγατε ποτέ οας μυαλά
μικρού παιδιού ;...

Μιά μέρα έπιγε ο Μπωντλαίρ στο σπίτι τὸ φίλου του λογο-
τέχνου Du Camp, με τὰ μαλλιά βραμένα... πρόσινα. Ο φίλος
του γνωρίζων τήν μανία που εἶχε ο Μπωντλαίρ να προξενή
έκπληξιν με κάθε τρόπον, προσεποιήθη ότι δέν άντελήφθη τὸν
πρωτοφανή χρωματισμό των μαλλίων του. Ο Μπωντλαίρ τότε,
πικαρισμένος ερωτὰ εἰρηνης τὸν φίλο του :

— Μα δε βλέπεις λοιπόν τίποτε τὸ παράξενο σε μένα ;
— Τίποτε άποκότως.
— Και όμως τὰ μαλλιά μου εἶνε πρόσινα, πρῶγμα όχι πολύ
κονινὸ ὑπόθετω.

— Μπῆ ! απάντησε ο Ντὸ Κάν, όλοι οι άνθρωποι έχουν, ποῖς
λίγο, ποῖς πολύ, πρόσινα μαλλιά. Άν τὰ μαλλιά
σοῦ εἶχαν χρώμα σφραγί, πολύ πιθανόν να με εζέ-
πλοσε τὸ πράγμα. Άλλά πρόσινα μαλλιά υπάρχουν
κάτω από πολλά παρισινὰ καπέλλα.

Ο Μπωντλαίρ εζώ φρενάων που δέν εἶχε κατορ-
θώσει να εκπλήξη τὸν φίλο του εφωγε βροντοεντη-
πίσω του τήν πόρτα οάν να τὸ εἶχαν κάνει καμμιὰ
τρομερή προσβολή.

Μιά μέρα, ο' ένα σαλόνι ο πατριώης τὸ Μπω-
ντλαίρ Όπικ, τὸυ έκανε μπροστά σε πολλούς ξέ-
νους μιὰ παρατήρησι. Ο Μπωντλαίρ χωρίς να
χάση καιρό, σηκώθηκε από τή θέσι του, έλλοι-
ασε τὸν Όπικ και τὸ εἶπε :

— Κύριε, προσπαθείτε να με ταπεινώσετε μπρο-
στis όποιος από λεπτότητα γελούσιν ο κύριοι. Απομνηστείτε ότι φέρω
ένα όνομα τὸ όποιο ή σύζυγός οας (ή μητέρα τὸ Μπωντλαίρ)
έκανε πολύ κακὰ ή εγκραταλείρη, όνομα προς τὸ όποιο εζώ
καθηκόν να επιβάλω τὸν σεβασμόν. Μου έκάνετε μιὰ μεγάλην
προσβολή. Οφείλετε, κύριε, να μου δώσετε ικανοποίησιν, διότι
έν εναντιῶ περιπτώσει θα λάβω τήν τιμήν να οας... στραγγαλίσω !

Ο Μπωντλαίρ

σκάλη, έβγαλε ένα οσυνιά
άπό τήν τσεπὸν τῶ Μπωντλαίρ εκλήθη σε μιάν επαρχιακή πόλι διά ν
αναλάβη τήν διεύθυνσι μιῆς εφημερίδος. Καθ' όλην τήν διάρ-
κειαν τὸυ γένυματος τὸ όποιο παρετέθη προς τιμήν του και εἰς
τὸ όποιο παρεκάθησαν οι κυριώτεροι μέτοχοι τῆς εφημερίδος,
διέφοροι καλοκάγαθοι οικογενειάρχαι, ο Μπωντλαίρ δέν εἶπε
οὔτε λέξι.
Ένας συνδαιτημών, περισσότερο περιέργως άπ' τὸς άλλους,
άνθρωπος που δέν ήθελε να μνήν με άλλ-
τες άπορίες, άδωνάτων να εζηγήση τήν σι-
ωπήν τὸυ νεοφερμένου διευθυντοῦ, ετόλ-
μησε να τὸν ερωτήση τὸν λόγο τῆς σιωπῆς
αυτῆς :

— Μα, κύριε Μπωντλαίρ, γιατί δέν
λέτε λοιπόν τίποτε και οεις ; τὸυ εἶπε.
Τότε ο Μπωντλαίρ, ο αιώνιος φαρσέρ,
απάντησε βραδέως και άταράχως :
— Κύριέ μου, γιατί οās εκπλήττει ή σι-
ωπή μου ; Μήπως δέν ήλθα εδῶ για να
γίνω δούλος των ταπεινῶν οας πνευμά-
των ;
Τι θέλετε να πῶ ;

Κάποτε πάλιν ο ποιητής βγήκε στοῦς
δρόμους τὸυ Παρισιού κρατώντας δεμένον
μ' ένα σπάγγο έναν ...κάβουρα !...
Έρρανιστής

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΠΩΝΤΛΑΙΡ
LE VAMPIRE
Έσοῦ που οά μιὰ μαχαίρι
Μπήκες στη μαθη μου καρδιά.
Έσοῦ, δλοστολίστη, τρελλή,
Που ήρθες οά δαίμονες πολλοί
Να κάνεις χτήμα σου κι' όντῶ
Τὰ μαῦρα μου συλλοικά.
— Μικρὸ που μ' έχεις οά φονιά
Δεμένο μ' άλλατα οκονιά.
Καθὼς τὸν παίχτη τὸ χαρτί,
Καθὼς τὸν μπέκρο τὸ κρασί,
Καθὼς τὸ πτώμα τὸ σκουλίκι,
Ή κατάρα που ποτὲ να μὴ ο' άφήκει !
Άπ' τὸ φαρμάκι τὸ γοργό,
Κι' από μαχαίρι κοφτερό
Γόρφα θάρρος και γιατρείδ,
Τήν ποῦχω χάσει ελευτεριά.

Λεπίδι και φαρμάκι, άλλοι !
Μοῦπάν με χλεύη περιούσι :
— Βλάκα ! δέν εἶσαι άξιος να βρεῖς,
Τὸν λυτρωμόν όπου ζπείεις.
Άν άπ' τῆς έμπονας αείης
Τῆ ζεύγλα εδύναμε σε εμεις.
Με τὰ φιλιδ σου πάλι εῶν
Θάν τῆς ξανάδινεις ζωή !
Άπόδοις Κ. Παράσχου

Τὸ «Μπουκέτο» εῦρισκεται στην ευχάριστο
θέσι να οās αναγγειλη, ότι απέκτησεν ήδη,
και τήν Αὐτοβιογραφίαν τὸυ άλημονήτου
θεατρικού συγγραφέως, ποιητοῦ, σατυρικού,
μυθιστοριογράφου ΠΟΛΥΒΙΟΥ ΔΗΜΗ-
ΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΥ ή όποια εγράφη από τὸυ
πολυκλαύστου λογοτέχνα ολίγον καιρόν προ
τὸυ θανάτου του και τήν όποιαν θ' άρχισή
να δημοσιεύη προσεχώς.